

יכול להתחבא ממנו), עליו ללמוד את תורת החסידות של הרבי — "תורה צוה לנו משה", אע"פ ש"תורה" בגימטריא תרי"א, היינו, שחסר עדיין בהענין דאנכי ולא יהי' לך (כנ"ל סי"א), ודוגמתו בנוגע להרבי, כמובן ממארו"ל (ע"פ נגלה) "החולק על רבו כחולק על השכינה"⁶² — כי, ע"י לימוד תורתו "וועט ער זיך האַלטן אָן דעם רבי'נס קליאַמקע און זיין מיט אים אויף איין וואַגן".

יד. ולהוסיף, שהצורך בלימוד תורתו, "תורה צוה לנו משה", מודגש ביותר לאחרי ההסתלקות:

ידוע הפתגם שאמר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע לפני הסתלקותו: "איך גיי אין הימל און די כתבים לאָז איך אַייך איבער"⁶³. והסברה בזה — דלכאורה מאי קמ"ל, הרי מובן מאליו שבעלותו השמימה נשארים הכתבים באותו מקום שהיו מונחים תחילה — שגם לאחרי שעולה השמימה נשאר עצמותו בהכתבים שהשאיר לנו, וע"י הלימוד בהכתבים "האָט מען אים", ולא רק כפי שהי' למטה, אלא גם כפי שהוא בעלייתו למעלה [כמבואר במאמרי ר' הלל (הנמצאים עתה בדפוס)]⁶⁴ שבעת ההסתלקות מתפשט מלבושי ביי"ע, ובעת ההשתטחות מתפשט גם מלבושי אצילות], "האָט מען אים" בעלייתו למעלה — ע"י ה(לימוד בה)כתבים.

וענין זה מרומז ב"תורה צוה לנו משה" — "צוה" מלשון צוותא וחיבור⁶⁵ — שע"י תורתו מתקשר (משה) עמנו, ובמילא, קשורים אנו עמו בכל העליות שלו ("ווי הויך ער איז"), כיון שהכניס את עצמותו בתורתו.

טו. ותורת החסידות של הרבי, המאור שבתורה, עומדת לו בעת ילדותו ובעת זקנותו, וגם במצב של יסורים וחולי:

חולי, שהו"ע של חסרון ברמ"ח מ"ע ושס"ה מל"ת שכנגד רמ"ח אברים ושס"ה גידים — כולל גם חסרון בקיום ציווי ופקודה של הרבי (וגם בקשה שלו, כפי שאמר פעם: "בקשה שלי היא פקודה"), שיש חיוב לקיימה ככל מצוות דרבנן שחיובם נלמד מ"לא תסור מן הדרך אשר יגידו לך"⁶⁶, או מ"שאל אביך ויגדך"⁶⁷ (כב' הדעות בזה⁶⁸), ולא עוד אלא שלדעת

62 סנהדרין קי, א. וראה ברכות נו, ב.

63 אגרות-קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"א

ע' קיג. וראה לקו"ש חכ"ז ע' 24 ואילך.

64 מאמרי השתטחות (קה"ת תשי"א).

ולאח"ז בס' ההשתטחות (קה"ת תשנ"ו) ע'

קכה ואילך.

65 לקו"ת הוקת נז, ג. ובכ"מ.

66 פ' שופטים יז, יא.

67 האזינו לב, ז.

68 שבת כג, א.